

Kenya-Mutomo maj-juni 2013

(Rapport 7)

(Kilimanjaro tour and retur)

Lörd.1 juni När det ljusnar och jag från sängen tittar ut genom det spröjsade fönstret, vad ser jag då? Jo Kilimanjaro i all sin morgonglans, solbestrålad och med snötäckt topp. En nästan överjordisk syn. Ett berg som svävar fritt i skyn. Och, tänker jag, här har mina Sågmyravänner levt och verkat i årtal. Tala om tilltalande arbetsmiljö.

Den 1 juni är Kenyas Nationaldag, Fredriks födelsedag, (den 39:e, om vi ska vara mer exakt). Skickar ett sms och gratulerar. Han svarar direkt och tackar såväl mig som kenyanska staten vilka båda velat hedra honom, inte minst den senare som för hans skull inrättat en hela folkets firardag, och arbetsfri dessutom. “Tack far, tack Kenya“, skrev han.

Ja, sedan dessa gratulationsbestyr var avklarade, frukost intagen, samt Chege infunnit sig, bar det iväg. Plockade upp Samsons bror David, som skulle följa med som specialguide då han kände folk i den massajbooma, (manyatta), där bröllopet skulle hållas.

Något tiotal km från Loitokitok svängde vi höger in på den 66 km långa “rödajordengrusväg” som leder till Tsavo West och det område där Mike

och jag föregående söndag var på vår upplevelserika endagssafari. Booman/Manhattan skall ligga någonstans efter den vägen och bra nära Tsavo Nationalparks gräns. På väg dit stannar vi först till vid en liten by med ett fåtal hyddor. Efter lite letande och väglöst savannkörande finner vi det vi söker, nämligen den man som är far till Noomi och Dans adoptivflicka.

Språkar ett tag med honom utanför hans hydda. I vardera av fyra mindre hyddor intill huserar hans fyra fruar. Vilken av dessa han skall uppsöka för natten det vet han, men vill inte säga hur. Han säger sig bara veta, och vet dessutom att alla fruar är nöjda med honom. Däremot är han inte så säker på exakt hur många barn han har. Kunde dock berätta att två av de "oräkneliga" barnen har genomgått universitetsutbildningar.

Det blev ett överraskande, spontant och givande besök, givetvis digitalt dokumenterat

Vi fortsatte se´n, och närmade oss alltmer Chyulubergens fot och Tsavo. Där någonstans låg ett antal "massajbyar" eller manyattas, risomgärdade runda boomas eller kraaler. Bosättingens hyddor ligger som ett pärlband innanför den skyddande muren av hopflätade grenar och ris.

Vid vår booma pågick förberedelserna för dagens stora begivenhet bröllopet. Det kroppsmålades, utsmyckades, fejjades och stods i.

Bruden, blott 15 år, hade just denna dag för första gången sett och träffat sin blivande man, en moran, 19 år gammal. Detta fick vi veta när vi tilläts träffa brudparet tillsammans med brudgummens mor och sin "besman". Det var också första gången bruden kom hit till hans booma/manyatta där en ny hydda hade uppförts för dem. Deras respektive föräldrar hade gjort upp om detta giftermål.

Såväl den unga bruden som moranen såg fram emot livet tillsammans, även om det inte riktigt kunde levas fullt ut ännu, då brudgummen hade fyra månader kvar av sitt moranliv, ett liv som ska levas helt utanför byn och tillsammans med de andra moranerna, de som svarar för vakthållning och skydd av både boskap och bosättning.

Efter samtalet med paret, (vi satt på låga små trebenta pallar/trästolar), förflyttade vi oss ett hundratal meter fram till en samling män, som satt under en paraplyakacia. De var sysselsatta med att grilla kött, getkött närmare bestämt.

Vi studerade deras grillteknik ett tag men drog oss sedan undan, in under ett närbeläget träds svalkande skugga. Där hade vi inte suttit länge förrän det bars fram tunna nygrillade revbenspjäll. Sagolikt gott.

Jag åt med förtjusning, ja jag gnagde dem så rena att de insatta i mina mungipor fick mig att likna ett något udda vårtsvin.

Från omgivningarna droppade det successivt in allt fler moraner. De var pråligt utstyrda, några med ansiktsmålningar, andra med märkliga håruppsättningar, medan alla bar färgglada tygstycken svepta runt sina långa slanka kroppar. Även vristerna var täckta av dekorationer i form av breda dekorerade pärlband av små färgade plastkulor. I den mån sandaler eller skor användes var de tillverkade av tillklippta bitar från gamla bildäck.

Innan uppställning för bröllopets dansceremonier intog dansarna någon stärkande soppa eller dryck. Kött hade de ju redan inmundigat, så detta var väl bara lite extra energitillskott, vilket säkert skulle behövas då dans och höga hopp, visst skulle pågå till 21.00-tiden på kvällen, utan stopp.

De färgsprakande moranerna radade så upp sig, på en hårt stampad och jämn markyta, mitt inne i booman. Rätt vad det var studsade en av dem till, rakt upp och högt dessutom. Snart följdes han av andra i en sorts individuell uppvisning.

Vi var helt fascinerade av denna hoppfulla tillställning, och tittade storögt på. Men både Mike och undertecknad var inres-serade att själva prova på. En försiktig och försynt förfrågan om det skulle låta sig göra besvarades med att det var helt OK. Således hoppade vi med, åtminstone så gott vi nu kunde. Vi var långt ifrån hopplösa fall, även om det givetvis fattades mycket för att komma upp i massajnivå på våra skutt.

Nåväl, vi gjorde så gott vi kunde, och jag tror både moranerna och alla som såg på, tyckte att det var skoj, åtminstone om man skall döma av alla glada miner, och mungipor uppdragna lika högt som hoppen.

Med detta nöjde vi oss, för att hinna tillbaks till Loitokitok före mörkrets inbrott. En liten extra avstickare hann vi dock med. Vi körde de få kilometrarna fram till tanzaniska gränsen. Mike hade nämligen aldrig varit in i det landet, så han och Chege genomförde här en gränsöverskridande handling och fick MC-skjuts in till närmaste samhälle. Så långt som till Moshi och Arusha kom de inte, men dock Tanzania hade de besökt, och Mike fick ytterligare en sak att förtälja och berätta för sin fru Phoebe när han skulle komma hem till Mutomo igen.

Efter att ha tackat Samsons bror David och släppt av honom vid den församlingskyrka som Dan och hans far varit med om att bygga, bar det av till Gästhuset för lite uppfräschning och vila inför kvällens middag hem-

ma hos Chege och hans fru.

När avtalad tid var inne, och drygt en halvtimme på det, kom han för att ledsaga oss till sin och familjens lägenhet. Det var "compact livning" av kenyansk modell, som vi där fick uppleva. Allt var liksom sammanpressat och tight/tätt inpå. Matbordet var så litet att tallrikarna med nöd och näppe fick plats, Skålar och karotter hade inte en chans att finna en tom bordsyta, men allt gick bra ändå, ja det blev en både god och trevlig middag och samvaro den kvällen hemma hos dom.

Vi tackade så småningom för oss och blev i stjärnljus och ficklampssken eskorterade hem till vårt Gästhus igen. Försökte där bearbeta alla intryck, bl.a. såg jag åter återvägen med det mäktiga berget som fond.

En så'n dag.

För minnesanteckningarna svarar:

..... Gunnar Lundström gilu@telia.com